

קוֹנְטֵרַס

אֲנִי וְאַתָּה

יעורר ויחזק את כל בר ישראל להחזיק את עצמו
ביחד, ואיש את רעהו יאמר חזק, ונדקא על ידי זה
מקרבים את הגאולה.

*

בנוי ומיסד על פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו,
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

הַכְּתָבָת לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹר מוֹהֲרָ"ן מְבַרְסֶלֶב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבֵנְאֵל

עִיר בְּרֶסֶלֶב

גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מִתְיַבְתָּא הַיְכַל הַקְּדֹשׁ – חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

.42nd st 1129

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוֹסְדוֹת "הַיְכַל הַקְּדֹשׁ" חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב בְּאֶרֶץ וּבְחוּ"ל

שַׁע"י עֲמַתַת "יִשְׁמַח צְדִיק - קִהְלַת בְּרֶסֶלֶב בְּגָלִיל"

בְּנִשְׂיאוֹת כ"ק מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א – הַצְּדִיק מִיְבֵנְאֵל

רַח' רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב 1, ת.ד. 421 יְבֵנְאֵל, 15225

טֶלְפוֹן רַב קוּי: 04-6708356 – פֶּקֶס: 04-6708359

E-Mail: breslevcity@gmail.com

Web site: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הר | שדה | בית

קונטרס

אֲנִי וְאַתָּה

א.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר עָקַר הַצִּלְחַת
הָאָדָם בְּזַה הָעוֹלָם הוּא רַק כְּשִׁמְתַחֲזֵק יַחַד עִם הַזּוּלָּת,
כִּי אֵין עוֹד כְּשִׁלּוֹן בְּחַיִּים כְּמוֹ אָדָם שֶׁלֹּא רוֹצֵה לְחַזֵּק
אֶת הַשְּׂנִי, וְלִכְּן תַּעֲשֶׂה כָּל מָה שֶׁבִּיכְלֻתְךָ תִּמְיֵד לְחַזֵּק
אֶת הַזּוּלָּת, וְעַל יְדֵי זֶה גַּם לָךְ יִהְיֶה הַתְּחַזְּקוֹת. כִּי בְּזַה
שִׁמְחֻזְקִים אֶת הַשְּׂנִי, עַל יְדֵי זֶה גַּם הוּא מְתַחֲזֵק, כִּי
כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ דְּבוּרִים לְחַזֵּק, הֵן אֶת עֲצָמוֹ וְהֵן אֶת
הָאַחֲרִים, אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁאֵינוֹ מוֹצִיא אֶת זֶה מִפִּיּוֹ עַל
יְדֵי זֶה הוּא לֹא מְתַעוֹרֵר. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי מוֹהַר"ן,
חֵלֶק א', סִימָן קפד) כְּשֶׁאָדָם מְחַזֵּק אֶת הַזּוּלָּת, עַל יְדֵי זֶה
נַעֲשֶׂה אוֹר יָשָׁר וְאוֹר חוֹזֵר; הֵינּוּ בְּזַה שֶׁמְדַבְּרִים עִם
הַזּוּלָּת אֲפֹלוֹ שֶׁהוּא לֹא יִקְבֹּל אֶת דְּבָרֶיךָ עַל כָּל פְּנִיִּים
הַדְּבוּרִים יַעֲשׂוּ רֶשֶׁם אֲצִלְךָ, כִּי אִם לֹא הֵייתָ מוֹצִיא אֶת
הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ אֲזִי לֹא הָיוּ עוֹשִׂים הַדְּבוּרִים אֲצִלְךָ

רשם, אפלו שאתה יודע מהדבורים האלו. מה שאין
 כן כשאתה מדבר עם הזולת אם זה לא יעשה רשם
 אצלו- יעשה רשם אצלך, ולכן תמיד תזכר את הפלל
 הזה, "אני ואתה" נמצאים בזה העולם כמו שאמר
 החכם מפל אדם (קהלת ד, ט, טי) "טובים השנים מן האחד
 אשר יש להם שכר טוב בעמלם, כי אם יפלו, האחד
 יקים את חברו ואלו האחד שיפל ואין שני להקימו"
 ובה שיתחזק ותעודד ותשמח את הזולת, על ידי זה
 גם לך יצא מזה תועלת גדולה מאד, כי הדבורים
 שאתה מדבר עם הזולת יחזרו אליך. ואפלו שהזולת
 לא יקבל את דבריך, על כל פנים הדבורים ילכו חזרה
 אליך. ולכן תעשה לעצמך חק קבוע לדבר עם הזולת
 דבורי התחזקות ושמחה, וגלוי אלקות, לגלות לכלם
 אשר אין שום מציאות בלעדיו? תברך כלל, והכל לכל
 אלקות גמור הוא, ודומם צומח חי מדבר זה לבוש
 לגבי אין סוף ברוך הוא, וככל שתדבר ותגלה את זה
 לזולת, כן יכנס בך, ובפרט שידוע שהדבור יש לו כח
 גדול מאד, ואם מדברים עם הזולת לבסוף נכנס גם
 בו. ולכן בזה שאתה תזכור תמיד שבזה העולם יש
 "אני ואתה" על ידי זה תמיד תרצה לחזק ולעודד
 ולשמח, ולהכניס רוח חיים בזולת, כי על ידי זה גם
 אתה תתחזק, ואל תקח את הדבורים האלו בקלות, כי
 הם עקר גדול בחייך הפרטיים, כי על פי רב בני אדם

שְׂבוּרִים וְרִצּוּצִים וְנִכְנָסִים בְּתוֹךְ עֲצָמָם, וּמַר וּמְרֹר לָהֶם הַחַיִּים, כִּי אֵין לָהֶם מִי שְׂיַחְזֵק אוֹתָם, וְאֵף שְׂיִישׁ לָהֶם דְּבוּרִים הַמְּחַיִּים נֶפֶשׁ כָּל חַי וְכֵן הֵם יוֹדְעִים שְׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְאִסּוּר לְהִתְיַאֵשׁ בַּמַּצְבִּים הַכִּי קָשִׁים שָׂרָק עוֹבֵר עַל בְּנֵי אָדָם, עִם כָּל זֹאת, כָּל זְמַן שְׂלֹא מְגַלִּים אֶת זֶה לְאַחֲרִים, זֶה לֹא יַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ שׁוּם רָשָׁם, וְלִכֵּן זֶה יְסוּד מוּסָד בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, לְקַחַת עַל עֲצָמוֹ לְחִזּוֹק תָּמִיד אֶת אַחֲרִים, וְעַל יְדֵי זֶה מְמִילֹא יִהְיֶה גַם לוֹ הִתְחַזְּקוּת. וְאִם לֹא מְחִזְּקִים אֶת אַחֲרִים, אֲזִי גַם הוּא לֹא יִתְחַזֵּק, אֲפֹלוֹ שְׂיִוְדַע מִכָּל הַדְּבוּרִים הָאֵלוֹ.

וְלִכֵּן אֶהוּבִי, בְּנִי! זְכוֹר אֲשֶׁר בָּזָה הָעוֹלָם יֵשׁ "אֲנִי וְאַתָּה". בָּזָה שְׂתַחֲזַק אֶת אַחֲרִים גַּם לָךְ יִהְיֶה הִתְחַזְּקוּת, וְתִזְכֶּה לְעֵבֶר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, וּמֵה גַם שְׂאֵף פְּעַם לֹא תִהְיֶה לְבַד, וּבְנֵי אָדָם מְאֹד מְאֹד יַעֲרִיכוּ אוֹתְךָ, כִּי כָּף אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כ"ט) טוֹב הַכֹּל חֲפָצִים לְשִׁמוּעַ; כָּל אֶחָד רוֹצֶה לְשִׁמְעַ מְלָה טוֹבָה, כָּל אֶחָד רוֹצֶה שְׂיַחְזְקוּ אוֹתוֹ, וְלִכֵּן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, תָּמִיד תִּדְבֵּר עִם הַזּוֹלָת רַק דְּבוּרֵי הִתְחַזְּקוּת וְשִׁמְחָה, וְתִרְאֶה אֵיךְ שְׂתִקְנֶה לְעֲצָמְךָ בְּקִלּוֹת הַרְבֵּה אוֹהֲבִים, וּכְמוֹ שְׂאֵמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת אֶהְבָּה, סִימָן ז') כְּשִׂתְחַזֵּק אֶת הָאָדָם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא יֵאֱהַב אוֹתְךָ; וְלִכֵּן

אני ואתה

תמיד תדבר עם הזולת רק דבורי התחזקות, ותשמח את הזולת, ועל ידי זה הדבורים יחזרו אליך שגם לך יהיה התחזקות, ותוכל לשמח את עצמך בתקף הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שעוברים עליך, אשרי מי שמקים את זה תמיד, ואז אל רב טוב יגיע בזה העולם!

ב.

צריך שתדע אהובי, בני! אשר יסוד גדול הוא בחיי אדם להתחבר עם חבר טוב, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (תענית כ"ג:): או חברותא או מיתותא; לבד לא טוב, צריך תמיד להיות שנים, "אני ואתה" אחד יחזק את השני. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהב"ן, חלק א', סימן ל"ד) שיש אצל כל אחד נקדה שאין בחברו, וצריכים לקבל את נקדת חברו, בחינת מקבלין דין מן דין, אי אפשר להכריח את נקדתו על חברו, אלא כל אחד יקבל את נקדת חברו, ועל ידי זה יתאחדו יחד "אני ואתה" וזה דבר גדול מאד, כי כל אחד, מה שמקבל מהצדיק, מקבל כפי דעתו וכפי בחינתו וכפי ירידתו ונפילתו, כי אין שני בני אדם שוין, ולכן אחר שמקבלין כל אחד מהצדיק את נקדתו, ראוי שכל אחד יקבל את נקדת חברו, הינו שיכניס בנקדתו את ההתלהבות שרואה איך חברו מקים את נקדתו.

ודבר זה אתה צריך לדעת שאי אפשר בשום פנים
 ואפן לקבל את נקדת חברו, כי כל אחד יש לו נקדה
 מה שאין בחברו, כמאמרם ז"ל (תענית כ"א): לא מצית
 למיעבד כעובדיה דאבא אומנא [אתה לא יכול לעשות
 כמעשי אבא אומנא]; ולא רק זה אלא שאי אפשר
 לחקות את חברו, כי כל אחד יש לו נקדה מה שאין
 בחברו, פשוטו כמשמעו, ולכן אין מה לקנא בחברו.
 וכשיודעים דבר זה אף פעם לא נשברים, כי כל בני
 אדם נשברים מפני שמקנאים בזולת, כי כל אחד
 חושב שהזולת יותר טוב ממנו, אבל אינו יודע שגם בו
 יש נקדה שאין לעוד אף אחד בעולם. וכשיודעים דבר
 זה, אזי כל החיים 'הולך' לו כבר בצורה אחרת לגמרי,
 כי כל הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שבני
 אדם עוברים הם רק מחמת מדת הקנאה שמקנאים
 בזולת, וחושבים שלזולת יש יותר ממנו, אבל תכף
 ומיד כשיודעים דבר זה, אשר לכל אחד יש נקדה מה
 שאין בחברו, אז לא שיה לקנא בזולת, כי אף פעם לא
 תגיע אל נקדת חברך, ואם כן מה שיה לקבל מחברו?
 הלא לא יוכל אף פעם להגיע אל נקדת חברו! אלא כל
 אחד צריך לקבל את ההתלהבות ואת השמחה מחברו,
 הינו הוא צריך לראות איך חברו, מוציא מהכח אל
 הפעל את נקדתו עם ההתלהבות ועם שמחה ועם
 מסירות נפש, את זה צריך לקבל מחברו, כדי להוציא

לפעל את נקדת עצמו, וזה היסוד ביהדות, להתחבר אל הזולת, "אני ואתה" נמצאים בזה העולם, ואחד מקבל את ההתלהבות והשמחה ומסירות הנפש של הזולת, ונדיקא על ידי זה הוא יכול להצליח בחייו הפרטיים. וזה המעלה בשמתחברים יחד תלמידי הצדיק, ואמרו חכמינו הקדושים (תענית ז): הרבה למדתי מרבתי ומחברי יותר מרבתי; כי הרב הצדיק האמת הוא הנקדה הפלילית שכלם צריכים לקבל ממנו, אבל כל אחד מקבל כפי דעתו וכפי מדרגתו וכפי ירידתו ונפילתו, ומה שאחד צריך לקבל מהזולת, זה לא את נקדתו, כי את זה לא שייך לקבל, כי לכל אחד יש נקדה מה שאין בחברו. אלא צריכים לקבל את ההתלהבות ואת השמחה ואת מסירות הנפש שבה הוא מוציא מהכח אל הפעל את נקדתו, וכך צריכים לקבל מהזולת. וכמאמרם ז"ל (בבא בתרא כא): קנאת סופרים תרבה חכמה; הינו לא שמקנאים בזולת, כי הרי אי אפשר להיות כמו הזולת, אלא כל אחד צריך לקנאות את ההתלהבות ואת השמחה ומסירות הנפש של הזולת שבה הוא מוציא מהכח אל הפעל את נקדתו.

ואמר רבנו ז"ל (הקדמת לקוטי מוהר"ן תניינא) שזה פרוש (יחזקאל לג, כד) "אחד היה אברהם" – שאברהם

אבינו עבד את השם יתברך רק על ידי שהיה אחד, הינו שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתפל כלל על בני העולם, שפרים מאחרי השם יתברך ומונעים אותו מלהתקרב להשם יתברך, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן כל הרוצה להכנס בעבודת השם יתברך, אי אפשר לו להכנס כי אם על ידי בחינה זו, שיחשב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתפל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתפל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: "אחד היה אברהם" - כאלו הוא יחיד בעולם, ודיקא על ידי זה יצליח. וידיעה זו היא יסוד מוסד בחיי האדם, כי על פי רב בני אדם נשברים רק מחמת שרואים שהזולת הולך לו יותר טוב ממנו, אבל הוא לא יודע שכל אחד יש לו את הנקדה שלו שאף אחד בעולם לא יכול לקחת את זה ממנו.

ולכן אהובי, בני! במקום שתשבר על ידי שאתה מסתפל על הזולת ומקנא בו, תסתפל על נקדת עצמך, שיש לך נקדה כזו שאין לאף אחד, ואף שנדמה לך

שאתה הכי גרוע בעולם, ואין עוד ירוד ופחות ומגשם בעולם כמוך, ומה שיף להסתפל על נקדת עצמך? הלא אני מרגיש שאני הכי גרוע שרק יש, ועדין לא היה ולא יהיה עוד נשמה פחותה כמוני! עם כל זאת בדבר זה עצמו ראוי לך להחיות את עצמך: "מגשם ופגום כמוני, אף על פי כן יכול לקים את מצוותיו ותברך! אחר כל כך הרבה ירידות ונפילות שירדתי ונפלתי ונשלכתי אליהן, ואף על פי כן אני מחזק את עצמי ומחיה את עצמי עם הנקדה שיש בי!" בזה בעצמו ראוי להחיות את עצמו.

ולכן ראה אהובי, בני! תמיד להתחזק עם הזולת "אני ואתה" הינו להסתפל איך שחברי מחיה את עצמו עם נקדתו, אף שנפל וירד ונשלף למקום שנפל וירד, כמו כן אני צריך לחזק את עצמי לא להתיאש ולא לפל בדעתי כלל. ואם תלך אהובי, בני! בדרך זו אז תצליח כל ימי חיך. וזה מעלת האדם שיש לו חבר טוב להתחזק עמו, שזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ב:) איזו היא הדרך טובה שיזדבק בה האדם רבי יהושע אומר חבר טוב; פי הרגע שיש לאדם חבר אזי הוא תמיד יכול להתחזק עמו. ואל תחשב שזה כל כך קל למצא חבר טוב, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (ילקוט פנחס, רמז תשע"ו) אין חבר נקנה אלא בקשיי

קשיין, פי זה מאד מאד קשה למצא חבר טוב שתוכל להתחזק עמו יחד, "אני ואתה" מתחזקים יחד ועוזרים אחד לשני, ושמחים אחד עם השני, אשרי מי שמכניס דבורים אלו לתוך לבו, ואז בקלות יוכל לעבר את זה העולם ויהיה שש ושמח בחלקו, ולא יקנא בזולת כלל, ואדרבה ידע שאפלו שאנחנו יחד, "אני ואתה", עם כל זאת כל אחד יש לו את הנקדה שלו, אני רק צריך ללמד איך חברי מתחזק עם הנקדה שלו, וכך אני אתחזק עם הנקדה שלי.

ג.

צריך שתדע אהובי, בני! אם אתה רוצה לחיות חיים טובים ונעימים בזה העולם, עליך לזכר תמיד שאין לך אלא רק את הקדוש ברוך הוא, ותחזק היטב בדעתך אשר אין לאדם חבר, כי כל אחד לטובת עצמו הוא מדבר וחושב ועושה, ולכן אל יפתו אותך כאלו רוצים את טובתך. אין דבר כזה. כי אם אין מקשרים אותך אל הקדוש ברוך הוא, ואין מכניסים בך אמונה ברוחה ומזככת אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ואין מכניסים בך תשוקה עצומה לדבר אליו יתברך, ולהשיח ולספר את כל אשר עם לבבך רק עמו יתברך, וכן אם אין מכניסים בך אהבת התורה, ותשוקה ללמוד בהתמדה רבה מאד, אזי הכל הבל! כי מהאדם לא

נשאר שום דבר אלא רק האמונה הקדושה שהאמין בו יתברך וחשב ממנו יתברך, אשר כל רגע ודקה ושניה שאדם מחזיר בעצמו אמתת מציאותו יתברך, זה נשאר אצלו לנצח! ושאר הדברים הכל הבל ורעות רוח. וכמו כן התפלה שאדם מתפלל לפניו יתברך, זה מה שמלנה אותו כמאמרם ז"ל (תנא דבי אליהו רבה, פקק ט"ו) לפי שכל המרבה שיחות ותפלות הן אשר מלנים אותו עד שמגיע לבית עולמו, כי אם אדם מרגיל את עצמו תמיד לדבר עמו יתברך ויודע אשר אין לו בנה העולם אף אחד חוץ מהקדוש ברוך הוא, זה מה שילנה אותו עד הרגע האחרון שתצא נשמתו וכסו את גופו עם עפר, וכן התורה הקדושה שזוכה ללמד בכל יום מקרא משנה גמרא מדרש הלכה ואגדה, שעל זה אמרו (אבות ו:): אין מלנים לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומצוות ומעשים טובים בלבד, ולכן שאף אחד לא יטעה אותך כאלו הוא החבר שלך, כי אם לא מזפים אותך עם טוב אמת ונצחית, אז הכל הבל ורעות רוח, ממש עובדים עליך טוב טוב.

ולכן אני מאד מבקש אותך, אהובי, בני! אל תתן שיעבדו עליך ויטעו אותך! מתי תדע מיהו חבר טוב? כשאתה יכול להגיד בפה מלא "אני ואתה". וזה רק

כְּשֶׁאָחַד מִחֲזֵק אֶת חֲבֵרוֹ לֹא לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ,
 אִפְלוּ שְׂעוּבָר עָלָיו צָרוֹת וַיִּסּוּרִים מְרִירוֹת וּמְכֹאֲבִים,
 אִף עַל פִּי כֵן צָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלֹא לְהִקְשׁוֹת שׁוֹם
 קִשְׁיוֹת כָּלִפִּי מֵעַלָּה, אֲלֵא לְדַעַת שֵׁישׁ דְּבָרִים שְׂאֵי
 אֲפָשֶׁר לְהִבִּין בְּשׁוֹם פָּנִים וְאִפֶּן כָּל זְמַן שְׂאָדָם מְלַבֵּשׁ
 בְּלָבוֹשׁ גִּשְׁמִי וְחוּמְרִי, זֶה נִקְרָא חֶבֶר אֲמַתִּי! מִי שֶׁלֹּא
 עוֹזֵב אוֹתָךְ בְּעֵת צָרְתְּךָ וּמִנַּחֵם אוֹתְךָ וּמְדַבֵּר עַל לִבְךָ,
 וּמְכַנֵּס בְּךָ תְּשׁוּקָה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ וְלִלְמַד אֶת
 תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, זֶה נִקְרָא חֶבֶר טוֹב! וְעַל חֶבֶר כְּזֶה
 אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבֹא בְּתָרָא עב): וְאִין חֲבָרִים
 אֲלֵא תִלְמִידֵי חֲכָמִים, כִּי תִלְמִיד חֲכָם אֲמַתִּי שְׂבַעֲצָמו
 דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ וּבְעֲצָמוֹ עוֹסֵק בְּשִׂיחָה וּתְפִלָּה עִמוֹ
 יִתְבָּרֵךְ כָּל הַיּוֹם, וּבְעֲצָמוֹ מִתְמִיד בְּתוֹרַה הַקְּדוּשָׁה, זֶה
 נִקְרָא חֶבֶר טוֹב, כִּי 'הוֹלֵךְ לוֹ בְּחַיִּים' לְזַכּוֹת גַּם אוֹתְךָ
 עִם טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי, אֲבָל מְלַבֵּד זֹאת הַכֹּל הַכֹּל וְרַעוּת
 רוּחַ.

וְלִכֵּן דַּע לְךָ, אֶהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר "אני ואתה" שִׁיךְ
 רק כְּשֶׁאָחַד מִזְכֵּה אוֹתְךָ עִם טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי וּמִחֲזֵק
 וּמְעוֹדֵד אוֹתְךָ בְּעֵת צָרְתְּךָ, וּמוֹלִיךְ אוֹתְךָ בְּדַרְךְ הָאֲמִתִּית,
 זֶה נִקְרָא הַחֶבֶר הָאֲמִתִּי שְׂכָדָי לְהִתְחַבֵּר אֵלָיו, אֲבָל
 מְלַבֵּד זֹאת דַּע לְךָ שֶׁהַכֹּל שְׂקָר וְכֹזֵב, וְשֶׁלֹּא יַעֲבֹדוּ עָלֶיךָ
 בְּנֵי אָדָם, וְעַל זֶה אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (דְּרַךְ אֶרֶץ

זוטא, פֿרָק ד') תְּלַמִּידי חֲכָמִים נָאִים בְּחִבּוּרָה, וְאִין עֲמִי הָאָרֶץ נָאִים בְּחִבּוּרָה, כִּי תְּלַמִּידי חֲכָמִים תְּמִיד יִמְשִׁיכוּ אוֹתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וַיִּחְזְקוּ אוֹתְךָ בְּכָל הַמַּצְבִּים, מַה שָּׁאִין בֶּן עֲמִי הָאָרְצוֹת הֵם יִנְתְּקוּ אוֹתְךָ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְעוֹד יִיֶאֱשׁוּ אוֹתְךָ כְּאִלוֹ אִין לֶךְ כְּבָר מְנוּס וְתִקְוָה, וְאַתָּה אָבוֹד לְגַמְרִי. וְלִכֵּן רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ, אֶהוּבִי, בְּנִי! תְּמִיד תִּתְחַבֵּר רַק עִם בְּנֵי אָדָם שְׂיִכּוּלִים לְחִזְק וּלְעוֹדֵד וּלְשִׂמְח אוֹתְךָ, וְתִבְרַח מֵאֵלּוּ שְׂשׁוּבְרִים אוֹתְךָ, יְהִיֵּה אִיף שְׂיִהְיֶה! כִּי אַתָּה צְרִיף לְדַעַת שָׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל! כְּמוֹ שְׂאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ע"ח) אִין דְּבַר כְּזֶה לְהִתְיַאֵשׁ! כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדֵיו נִמְצָא, וְלִכֵּן מַה שְׂיָף לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ? וְעַל בֶּן תְּמִיד תִּזְכֹּר מְתִי יֵשׁ "אֲנִי וְאַתָּה"? כְּשִׂמְקַרְבִּים אוֹתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ וְאֵל הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה וְאֵל קִיּוּם מַצּוֹת מְעֻשְׂיוֹת, זֶה נִקְרָא חֲבָרִים טוֹבִים, וְעַמָּהֶם כְּדָא לְהַדְבִּק.

ד.

צְרִיף שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! שְׂבֹזֶה הָעוֹלָם כָּל אַחַד צְרִיף הַתְּחִזְקוֹת, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שְׂזוּכָה לְחִזְק אֶת עַצְמוֹ וַיְכּוּל לְחִזְק אֶת אַחֲרִים, וְאַצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב אָדָם שְׂהוּלֶךְ וּמְחִזְק אַחֲרִים, עַד כְּדִי כֶּף שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תַּעֲנִית כ"ב:): רַבִּי בְרוּקָא חוּזָאָה הִנֵּה

שְׂכִיחַ בְּשׂוּקָא דְּבֵי לְפֹט, הִנֵּה שְׂכִיחַ אֵלָיְהוּ גַבִּיּהּ, אָמַר לִיָּהּ, אֵיכָא בְּהַאי שׂוּקָא בַר עֲלָמָא דְּאֵתִי? אָמַר לִיָּהּ, לֹא. וְכוּ' אֲדִהֲכִי וְהֲכִי אָתוּ הִנֵּה תְּרִי אֵינְשֵׁי. אָמַר לִיָּהּ: הִנֵּה נְמִי בְּנִי עֲלָמָא דְּאֵתִי נִינְהוּ. אֲזַל לְגַבִּיּהּ. אָמַר לָהּ, מַאי עֹבְדִיכּוּ? אָמְרוּ לִיָּהּ, אֵינְשֵׁי בְּדוּחֵי אָנָן, מְבַדְּחִינָן עֲצִיבֵי. אֵי נְמִי, כִּי חֲזִינָן בִּי תְּרִי דְּאֵית לָהּ תִּיגְרָא בְּהַדְּיָהּ טְרַחֲחִינָן וְעֹבְדִינָן לָהּ שְׁלָמָא; [הִינוּ הִיא אָמוּרָא בְּשֵׁם רַב בְּרוּקָא, שְׂאֵלָיְהוּ הַנְּבִיא הִיא שְׂכִיחַ עֲמוּ תְּמִיד, פַּעַם הָלְכוּ לְטִיל בְּשׂוּק שְׁנַקְרָא לְפֹט, וְשָׂאֵל רַב בְּרוּקָא אֶת אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא הָאֵם יֵשׁ כָּאֵן בְּשׂוּק אָדָם שְׂיִזְכָּה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעָנָה אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא, לֹא, וּפְתָאוּם רוּאִים מִרְחוּק שְׁנֵי אַנְשִׁים מִתְקַרְבִּים, אָמַר אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא לְרַב בְּרוּקָא, שְׁנֵי אַנְשִׁים אֵלּוּ יִזְכוּ לְעוֹלָם הַבָּא, וְרַץ אֵלֵיהֶם רַב בְּרוּקָא וְשָׂאֵלָם מַה מַּעֲשִׂיכֶם? וְעָנוּ אַנְחָנוּ אַנְשִׁים מְבַדְּחִים, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ רוּאִים אַנְשִׁים עֲצוּבִים אַנְחָנוּ מְשַׁמְחִים אוֹתָם, וְכֶשֶׁאֲנַחְנוּ רוּאִים בְּנֵי אָדָם רַבִּים בִּינֵיהֶם אַנְחָנוּ מְשַׁלְיָמִים בִּינֵיהֶם] רוּאִים מְכַל זֶה אִם אָדָם רַק מְשַׁמַּח אֶת הַזּוּלָת וּמְחַזֵּק אוֹתוֹ וּמְעוֹדֵד אוֹתוֹ, הוּא כְּבָר זֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שְׁמַקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ עֲבוּדָה זוֹ לְשַׁמַּח בְּעֲצָמוֹ וְלְשַׁמַּח אֶת הָאֲחֵרִים, וְתְּמִיד יִהְיֶה רְגִיל לוֹמַר "אֲנִי וְאַתָּה" מְכַרְחִים לְהִיּוֹת בְּשַׁמְחָה, וְאֵז תְּהִיָּה בְּטוּחַ אֶהוּבִי, בְּנִי! שְׂיִהְיֶה חֶלְקְךָ בְּעוֹלָם הַבָּא, אֲפֹלוּ שְׂעֵשִׂית מַה שְׂעֵשִׂית, כִּי

אָצְלוּ יתְבַרְךָ מָאד מָאד יָקָר כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, כְּמֵאמְרָם
 ז"ל (חלין צ"א:) חֲבִיבֵינּוּ יִשְׂרָאֵל לְפָנַי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 יוֹתֵר מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרֵת, שִׁישְׂרָאֵל אוֹמְרִים שִׁירָה בְּכָל
 שָׁעָה, וּמְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת אֵין אוֹמְרִים שִׁירָה אֶלָּא פְּעַם
 אַחַת בְּיוֹם, וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּשַׁבָּת, וְאֹמְרֵי לֵה
 פְּעַם אַחַת בְּחֻדְשׁ, וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְאֹמְרֵי
 לֵה פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ, וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּיוֹבֵל,
 וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּעוֹלָם; וְלִכְּן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם שְׂזוּכָה
 לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַזּוּלָּת בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת וּבְחִירוּף, שְׂזוּה
 שְׂזוּה יוֹתֵר מִכָּל הוּן דְּעָלְמָא, כְּמֵאמְרָם ז"ל (כְּתוּבָת
 קי"א:) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן טוֹב הַמְּלַבֵּין שְׁנַיִם לְחֻבְרוֹ יוֹתֵר
 מִמִּשְׁקָהוּ חֲלָב שְׁנֵאמַר (בְּרֵאשִׁית מ"ט, י"ב) "וְלִבְּן שְׁנַיִם
 מִחֲלָב" אַל תִּקְרֵי לְבָן שְׁנַיִם אֶלָּא לְבוֹן שְׁנַיִם; הֵינּוּ בְּזוּה
 שְׂמִחֵיכִים לְזוּלָּת וּמְרֵאִים אֶת הַשְּׁנַיִם הַלְּבָנוֹת, זֶה יוֹתֵר
 חָשׁוּב מִלְּתֵת לְמִישָׁהוּ פּוֹס חֲלָב טְרִי.

וְאִם הָיִיתָ יוֹדֵעַ, אֶהוּבִי, בְּנִי! מָה זֶה לְהַקְדִּים
 שְׁלוֹם לְבַר יִשְׂרָאֵל, וְלַחֲיֵךְ לְפָנָיו, וְלְקַבְּלוֹ בְּסִבָּר פְּנִים
 יְפוֹת, הָיִיתָ רוֹקֵד מְרַב שְׂמֵחָה, וְהָיִיתָ מְקִים אֶת זֶה
 תְּמִיד! כִּי יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׂעוֹבֵר עֲלֵיהֶם צְרוֹת וְיִסּוּרִים
 מְרִירוֹת וּמְכֹאֲבִים, יֵשׁ עֲנִיִּים מְרוּדִים, וְיֵשׁ שְׂאִין לָהֶם
 שְׁלוֹם בֵּית אוֹ סֵתָם רְנָקִים שְׁלֵא נְשׂוּאִים, וְיֵשׁ שְׂאִין
 לָהֶם יְלָדִים אוֹ אֵין לָהֶם נַחַת מִיְלָדֵיהֶם, אוֹ אֲנָשִׁים

שְׁנֵדָרְפִים מְאַחֲרִים וְהֵם נִמְצְאִים בְּדַכָּאוֹן פְּנִימִי, וּמֵרָא לָהֶם הַחַיִּים, עַד שְׁחֹשְׁכִים מִחֻשְׁבוֹת אֵיךְ לְהִתְאַבֵּד מִרַב צַעַר וְיִסּוּרִים שְׁעוֹבֵר עָלֵיהֶם, וְהִנֵּה אַתָּה בָּא עִם פְּנִים שְׂמֵחוֹת וּמְחִיךְ אֲלֵיהֶם, וּמִקְדִּים לָהֶם שְׁלוֹם, וְאוֹמֵר לָהֶם "אָנִי וְאַתָּה" מִכְרָחִים לְהִתְחַזֵּק! וְאֵין זֶה עֲצָה לִפְלֵ בְּדַעְתְּךָ, כִּי גְדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ! כִּי בְּנֵדָאֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא יַעֲזֹב אוֹתָנוּ! וּמִתְחִילִים לְדַבֵּר אִתָּם דְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ אֵיזָה חַיִּים חֲדָשִׁים נִפְתָּח בָּהֶם, וּמִמֶּשׁ הַצִּלְתָּ אוֹתָם מִמָּוֶת בְּטוֹחַ! וּבְזֶה רְאוּי לָךְ לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שֶׁתְּמִיד עוֹסֵק בְּלְשַׂמַּח אֶת הַזּוּלָּת, שְׂאֵז יִרְאֶה עוֹלָמוֹ בְּחַיָּיו, וְיִירַשׁ עוֹלָם הַבָּא עוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֶׁרִי לוֹ.

ה.

צָרִיךְ שֶׁתְּדַע, אֲהוּבִי, בְּנִי! שְׁחַכְמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (עֲקָצִין ג'): לֹא מְצָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּלֵי מִחְזִיק בְּרַכָּה לְיִשְׂרָאֵל אֲלָא הַשְׁלוֹם, וְלִכֵּן "אָנִי וְאַתָּה" צָרִיכִים תְּמִיד לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם, וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שַׁבָּת י'): שְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלוֹם, וְלִכֵּן הִרְגַע שְׂיִהוּדִים מִחְזִיקִים אֶת עַצְמָם בְּיַחַד בְּשְׁלוֹם, עַל יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִים אֶת הַשְׂכִּינָה בֵּינֵיהֶם, וְאֵין הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה אֲלָא בְּמִקּוֹם הַשְׁלוֹם. וְלִכֵּן צָרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ שְׂיִהֶיָּה שְׁלוֹם בֵּין

עם ישראל. וכך אמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה ל"ח סימן ו') גדול השלום שאפלו. ישראל עובדי עבודה זרה ושלום ביניהם, אמר המקום כפיכול אני יכול לשלט בהם כיון ששלום ביניהם. עד כדי כך גדול השלום! וכן אמרו (במדבר רבה, פרשה י"ב סימן א') לא ברא הקדוש ברוך הוא, את העולם אלא על מנת שיהיה שלום בין הבריות, ודבר זה בא לאדם בקשי גדול מאד מאד, כי אין שני בני אדם שוים, וכשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות, ולכן קשה מאד לישר את כל הדעות, ומזה בא כל המחלוקת וחלוקי הדעות שיש בעולם. ולכן צריכים למסר את הנפש פשוטו כמשמעו שיהיה תמיד שלום בין נשמות ישראל, כי הס"מ אורב מאד לשבר את השלום בין עם ישראל, כדי שיסתכסכו אחד עם השני, ועל ידי זה הם מגרשים את השכינה מן העולם.

ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ל"ג) שאדם צריך תמיד לבקש שלום, שיהיה שלום בין עם ישראל, שזה דבר גדול מאד, וכן שיהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלק במדותיו ובמאורעותיו, שלא יהיה לו דבר כזה שפעם הולך לו טוב ופעם הולך לו לא טוב, אלא תמיד ישלים עם המציאות, וימצא את הקדוש ברוך הוא, שזה הדבר

הָכִי קָשָׁה, כִּי כְּשֵׁישׁ לְאָדָם צְרוּת וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת
 וּמְכַאוּבִים, עַל יְדֵי זֶה נִתְבַּלְבַּל, וְרַע וְנֹמֵר לוֹ הַחַיִּים,
 כִּי עָלָיו נֹאמֵר (תְּהִלִּים ל"ח) "אֵין שְׁלוֹם בְּעַצְמֵי מִפְּנֵי
 חֲטָאתֵי", וְאָז מֵר לְאָדָם מְאֹד מְאֹד, כִּי אִם אָדָם לֹא
 מִשְׁלִים עִם עַצְמוֹ, זֶה הַדְּבָר הָכִי גְרוּעַ. וְרַב רַבִּם שֶׁל
 בְּנֵי אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁהֵם כָּל כָּף מְמַרְמְרִים וּמְדַכְּאִים
 בְּמִרְרוֹת וְדַכְּאוֹן פְּנִימִי, זֶה מִפְּנֵי שְׂאִינָם יְכוּלִים
 לְהַשְׁלִים עִם הַמְּצִיאוֹת, קָשָׁה לָהֶם מְאֹד לְקַבֵּל אֶת כָּל
 מַה שְּׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם. וְכָל זֶה בָּא מִרְבוּי הַחֲטָאִים שֶׁנִּכְנָסוּ
 בְּתוֹךְ עַצְמוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן,
 חֶלֶק א', סִימָן ד') עוֹנוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם הֵם עַל עַצְמוֹתָיו,
 כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יְחִזְקֵאל ל"ב) "וַתְּהִי עוֹנוֹנוֹתָם חֲקוּקָה עַל
 עַצְמוֹתָם", וַתִּכָּף וּמִיד כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבְּן,
 עַל יְדֵי זֶה הַחֲטָאִים נִכְנָסִים בְּתוֹךְ עַצְמוֹתָיו וּמְמַרְרִים
 לוֹ אֶת הַחַיִּים, שְׁזֶה מַה שְּׂאֵמֵר הַנְּבִיא (יִרְמְיָהוּ ח')
 "עוֹנוֹתֵיכֶם הִטּוּ אֵלַי", וְלָכֵן צְרִיכִים הֵרָבָה לְבַקֵּשׁ
 מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּעַצְמוֹתָיו, שְׂיִשְׁלִים עִם
 הַמְּצִיאוֹת, וְאַחַר כֵּן יוּכַל לְהַשְׁלִים גַּם עִם הַזּוּלָּת, כִּי
 כְּשֶׁאָדָם בְּשְׁלוֹם עִם עַצְמוֹ אָז הוּא יְכוּל לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם
 עִם אֲחֵרִים, מַה שְּׂאִין בֵּן כְּשֶׁאָדָם מְמַרְמֵר עַל עַצְמוֹ
 וְאִינוּ מִשְׁלִים עִם הַמְּצִיאוֹת שְׁלוֹ, עַל יְדֵי זֶה קָשָׁה לוֹ
 מְאֹד לְהַשְׁלִים עִם הַזּוּלָּת.

אָנִי וְאַתָּה

וְכֵן אֵי אֶפְשֶׁר לְזַכּוֹת לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה רַק עַל יְדֵי
 מַדַּת הַשְּׁלוֹם, כִּי עַל הַתּוֹרָה נֶאֱמַר (מְשָׁלִי ג', י"ז) "דִּרְכֵיךָ
 דִּרְכֵי נֶעֱם וְכָל נְתִיבוֹתֶיךָ שְׁלוֹם", וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 אָמְרוּ (לְקוּט יתרו, רָמַז רע"ג) בְּקֶשׁ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לַתַּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַה שְׂיִצְאוּ מִמִּצְרַיִם, וְהָיוּ
 חִלּוּקִים אֵלָיו עַל אֵלָיו וְהָיוּ אוֹמְרִים בְּכָל שַׁעַה "נִתְּנָה
 רֵאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה" מַה כְּתִיב וַיִּסְעוּ מִסְּפֹת וַיַּחֲנוּ
 בְּאֵיתָם הָיוּ נוֹסְעִין בְּמַרְיָבָה וְחוֹנִין בְּמַרְיָבָה כְּשֶׁבָאוּ
 לְסִינֵי הַשּׁוּוֹ כְּלָם אֲגַדָּה אַחַת, כִּי אֵי אֶפְשֶׁר לְקַבֵּל אֶת
 הַתּוֹרָה אֲלֵא עַל יְדֵי שְׁלוֹם.

וְלָכֵן אֶהוּבִי, בְּנִי! תָּמִיד תִּזְכֹּר כְּשֶׁאַתָּה פּוֹגֵשׁ
 עוֹד יְהוּדִי, תֹּאמַר לוֹ "אָנִי וְאַתָּה" צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק
 וּלְהַשְׁלִים בֵּינֵינוּ, וְאִזּוֹ הַכֹּל יִסְתַּדֵּר עַל הַצַּד הַכֵּי טוֹב.
 וְהַעֲקָר הוּא שְׂאֵדָם צְרִיף לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם
 בְּבֵיתוֹ, כִּי עַל זֶה הַקְּפִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִהַכֹּל,
 וְכֵן אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה יז): אִישׁ וְאִשָּׁה, זָכוּ,
 שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶן. וְלָכֵן אִם יֵשׁ שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁתוֹ,
 עַל יְדֵי זֶה הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בֵּינֵיהֶם, וּבְמָקוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה
 שׁוֹרָה שָׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 (אֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶטָן, פֶּרֶק י"ב) כָּל הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ
 מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלּוֹ מְשִׁים שְׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל עַל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד, לְפִי שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מְלַךְ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,

וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְהַטִּיל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ,
 שְׁעַל יְדֵי זֶה הוּא מְשַׁרְה אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (דְּבָרִים נְבִיא, פְּרָשָׁה ה', סִימָן י"ב) גְּדוּל
 הַשְּׁלוֹם שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַשֵּׁר אֶת יִשְׂרָאֵל
 שְׂיִהְיוּ נִגְאָלִים אֶלָּא בְּשְׁלוֹם.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !

הקונטרס הקדוש הזה

נדפס להצלחת

ג'נט בת נעימה

לבריאות השלימה,

והחלמה מהירה,

ולרפואה שלימה

בעזה"י

הקונטרס הקדוש הזה
 נדפס לזכות ולהצלחת
 רונן אלישע בן אביבה הי"ו
 גירית בת נעימה נעמי תחי'
 רן בן גירית הי"ו
 גיר בן גירית הי"ו
 לירון בן גירית הי"ו
 אביבה בת שבע תחי'
 לרפואת משה בן מיטל הי"ו

ולעילוי נשמת
 אהרן בן אלישע ומרים ע"ה
 שנלב"ע ביום כ"ה באייר ה'תשס"ה
 איזידור יצחק בן עזריאל פליקס ואמה ע"ה
 שנלב"ע ביום ז' בכסלו ה'תש"ע

ת.נ.צ.ב.ה.

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לזכות לעילוי נשמת

עִיזַת בֵּת מִטְהָרִים וַיּוֹסֵף

ת.ג.צ.ב.ה.

ולהצלחת

משפחת מהרבן

משפחת חג'ג'

משפחת חמומי

משפחת יהודאי

אוראל בת ציונה

אורטל בת ציונה

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
להצלחת

יוסף בן אסתר
נוי לביא בן תמר
יוסף חיים בן רינה

ולעילוי נשמת
נוי לביא בן תמר
יוסף חיים בן רינה

ת.נ.צ.ב.ה.
